

Sygn. akt VIII C 744/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Wiśniewski

Protokolant: Anna Hrydziuszko

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa P. N. S. F. I. Z. w W.

przeciwko U. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa P. N. S. F. I. Z. w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej U. C. na swoją rzecz kwoty 4.295,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 listopada 2011 r. do dnia zapłaty. Uzasadniając swoje żądanie, podała, że w dniu 8 października 2003 r. pozwana zawarła umowę z L. Bankiem, na podstawie której otrzymała określoną w umowie kwotę, zobowiązując się jednocześnie do jej zwrotu na warunkach ustalonych w umowie. Strona powodowa wyjaśniła, że w niniejszej sprawie domaga się zapłaty niespłaconej przez pozwaną należności głównej, odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 2.188,38 zł oraz należności ubocznych w wysokości 663,98 zł, podając przy tym, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności prawa przysługujące bankowi przeszły na jej rzecz.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości, zarzucając, że nie zawierała umowy z L. Bankiem. Ponadto podniosła zarzut przedawnienia roszczeń.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 grudnia 2007 r. strona powodowa P. N. S. F. I. Z. w W. zawarła z (...) Bankiem S.A. we W. umowę przelewu wierzytelności, zgodnie z którą miała nabyć wierzytelności przysługujące bankowi z tytułu czynności bankowych dokonanych z osobami fizycznymi.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności., k. 29-34.)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z wynikającym z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. rozkładem ciężaru dowodu, strona powodowa powinna była udowodnić okoliczności wskazujące na zasadność swoich roszczeń, a w szczególności, że wierzytelność, której źródłem miała być umowa łącząca pozwaną z L. Bankiem, istnieje. Pomimo tego obowiązku, w złożonym pozwie strona powodowa nie żadnych dowodów mogących potwierdzać zasadność dochodzonego roszczenia (art. 207 § 6 k.p.c.).

Za dowód potwierdzający istnienie wierzytelności nie mógł zostać uznany dokument w postaci wyciągu z księgi rachunkowej funduszu inwestycyjnego. Przepis art. 194 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. Nr 146, poz. 1546 z późn. zm.), w zakresie w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został bowiem uznany za niezgodny z Konstytucją RP (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 11 lipca 2011 r., P. 1/2010, OTK ZU 2011/6A/53). Ponadto sam fakt dokonania zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, że wierzytelność ta istnieje. Wyciąg z księgi rachunkowej mógłby więc stanowić jedynie dowód, że doszło do transakcji nabycia wierzytelności, nie przesądzając w żaden sposób o tym czy konkretna wierzytelność faktycznie istnieje (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 7 października 2009 r., III CZP 65/2009, OSNC 2010/4/51).

Reasumując, stwierdzić należy, że pomimo spoczywającego na stronie powodowej obowiązku przytoczenia wszystkich okoliczności uzasadniających zgłaszane żądanie (art. 210 § 1 k.p.c.), jak również wskazania dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń (art. 232 k.p.c.), strona powodowa nie przedstawiła faktów, ani dowodów mogących potwierdzić faktyczne istnienie wierzytelności przysługującej jej względem pozwanej. Z tego powodu Sąd uznał za bezzasadne wszelkie roszczenia objęte żądaniem pozwu.

Natomiast w wypadku wykazania istnienia wierzytelności objętych powództwem na uwzględnienie zasługiwałby zarzut przedawnienia, albowiem dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej termin przedawnienia wynosi trzy lata (art. 118 k.c.). Skoro zaś umowa przelewu wierzytelności, na którą powoływała się strona powodowa, została zawarta w dniu 10 grudnia 2007 r., to przed złożeniem pozwu trzyletni termin z art. 118 k.c. z pewnością już upłynął.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w sentencji wyroku.